

Fővárosi Ítéletábra
9.Pf.20.057/2023/3.

A Fővárosi Ítéletábra a pártfogó ügyvéd neve pártfogó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a kamarai jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt **Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága** (1054 Budapest, Steindl Imre utca 8.) alperes ellen **személyiségi jog megsértése** miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. november 30. napján meghozott 2.P.22.795/2021/29. számú ítélete ellen a felperes 30. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes, a fellebbezési illetéket pedig az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságához, illetve jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal a mulasztással, hogy nem tett eleget a jogszabályi kötelezettségének, mely szerint a fogvatartást foganatosító szerv köteles bejelenteni az egészségbiztosítási szervnek az egészségügyi szolgáltatásra jogosultság kezdetét. Az alperes e mulasztásával okozati összefüggésben a felperest egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség terhelte, ennek meg nem fizetése miatt vele szemben végrehajtási eljárás indult, melynek során végrehajtást foganatosítottak a felperes ingatlan címe szám alatti otthonában, illetve a településönkormányzatnál. Ezért a felperes szomszédaiban, illetve az önkormányzat munkatársaiban az a valótlán kép alakult ki, hogy nem tesz eleget valamely fizetési kötelezettségének, ami adóvégrehajtási eljárás megindítását tette szükségessé.

[2] Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására, tiltsa el a további jogsértéstől, továbbá 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2011. december 27. napjától számított kamata megfizetését is kérte.

[3] Ezeket a kereseteit a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) 76. §-ára, 78. §-ára és 84. §-ára, továbbá a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény 67. §-ára, 43. §-ára és 46. §-ára alapította.

[4] Ezenfelül kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy

I. Az alperesnek az a gyakorlata, hogy a felperest nem a lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetekben helyezte el, sérti a felperes magán- és családi életéhez, illetve kapcsolattartáshoz való személyiségi jogát;

II. Az alperesnek az a gyakorlata, hogy a felperest olyan büntetés-végrehajtási intézetben helyezte el, ahol nem tudnak részére munkát biztosítani, figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés tartamára, sérti a felperesnek a munkához való jogát,

és mindezek következtében az alperes sérti a felperesnek a társadalomba, illetve a családjába való visszailleszkedéshez való jogát.

III. Az alperesnek az a gyakorlata, hogy olyan büntetés-végrehajtási intézetben helyezte el a felperest, ahol nem biztosítják számára a fogház fokozatnak megfelelő zárka nyitvatartási lehetőséget, sérti a felperesnek az egyenlő bánásmódhoz fűződő azon jogát, hogy ugyanolyan körülményeket biztosítsanak számára, mint más fogház fokozatban szabadságvesztést töltő fogvatartottnak.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására, a további jogsértéstől tiltsa el, és kötelezze, hogy fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forint sérelemdíjat és annak 2020. augusztus 6. napjától a kifizetésig számított kamatát.

Ezeket a kereseteit a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 2:51. és 2:52. §-ára valamint a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) 83. §-ára, 85. §-ára, 97. §-ára, 102. §-ára, 119. §-ára, 122. §-ára, 177. §-ára és 219. §-ára, valamint a 16/2018. (VI. 7.) BM-rendelet 8. §-ára alapította.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[6] Azt a tényt elismerte, hogy a felperes fogvatartotti jogviszonyát nem jelentették be megfelelően a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő (NEAK), illetve jogelőde számára, azonban ezt az alperes 2022. január 3-án pótolta, a felperes ilyen módon egészségbiztosításra jogosult és járulékfizetési kötelezettsége visszamenőleg sincs, a mulasztás eredményeképpen a felperest semmilyen hátrány nem érte.

[7] Az alperes egyik kifogásolt magatartása sem sértette a felperes személyiségi jogait.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 150.000 forint perköltséget, és megállapította, hogy a 180.000 forint eljárási illeték a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad, ahogy a felperes pártfogó ügyvédjének munkadíja is.

[9] Az első keresettel kapcsolatban rögzítette, hogy a felperes az emberi méltóságot és jóhírnevet sértő cselekménynek a 2016. június 13. napján lefolytatott helyszíni végrehajtási eljárást nevezte meg. Ugyanakkor a keresetét 2021. november 29-én nyújtotta be, így az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes követelése a régi Ptk. 324. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel 2021. június 13. napján elévült. Egyébként az adóhatóság helyszíni eljárása a felperes emberi méltóságát és jóhírnevét nem sértette. személy tanú előadta, hogy ő biztosított lakcímet a felperes részére, de a felperes az ingatlanban soha nem tartózkodott, ott csak néha fordult meg, a faluban az emberek nem ismerték. A végrehajtók megjelenésekor sem a szomszédok, sem az önkormányzat alkalmazottai nem tudták miről van szó. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy miután a felperes ismeretlen volt, így a megítélésével kapcsolatban negatív gondolat a helyiekben nem alakulhatott ki, tehát a régi Ptk. 75. §-ának megfelelően jogsértést e cselekmény miatt nem lehet megállapítani.

[10] A felperes másik keresete kapcsán pedig idézte a Bvtv. 133. § (2) bekezdését és 97. § (1) bekezdését, eszerint a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka jelöli ki azt a büntetés-végrehajtási intézetet, ahol az elítélt büntetését végrehajtják, és ennek lehetőleg az elítélt lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetben kell lennie. Ugyanakkor a Bvtv. 118. § (1) bekezdésének értelmében a szabadságvesztés végrehajtása során az elítélt elveszíti a személyes szabadságát, köteles eltérni egyes alapvető jogainak és a jogszabályok által biztosított egyéb jogosultságainak szünetelését, korlátozását vagy módosulását. A Bvtv. 121. § (1) bekezdésének megfelelően a szabadságvesztés végrehajtása alatt szünetel az elítélt joga a szabad mozgáshoz és a tartózkodási hely megválasztásához is. Tehát a lakhelyhez közel eső büntetés-végrehajtási intézmény biztosítása a büntetés-végrehajtási szervezetnek nem kötelezettsége, csak akkor kell ezt figyelembe venni, amennyiben a fogvatartás körülményei engedik. A járványügyi intézkedéseket 2022. június 1-jével oldották fel, a 2020. évi LVIII. törvény 237. § (4) bekezdés a) pontja értelmében szintén engedélyezett, hogy a szabadságvesztés végrehajtására eltérő büntetés-végrehajtási intézetet jelölhessenek ki. Tehát az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által hivatkozott, 2017-ben kelt visszatartásról hozott határozat ellenére is kijelölhető volt más büntetés-végrehajtási intézet. Emellett kiemelte, hogy a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. törvény 2. § (5) bekezdésében foglaltak értelmében a büntetés-végrehajtási szervek, így a büntetés-végrehajtási intézetek, jogi személyek, önálló jogalanyisággal rendelkeznek. A felperesnek a munkáltatásával kapcsolatos problémái, a kapcsolattartás, illetve a zárkák nyitvatartási rendje miatt a fogvatartás helye szerinti büntetés-végrehajtási intézetet kellett volna perelnie.

[11] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a „másodfokú bíróság” új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a Fővárosi Ítéltábla a keresetének adjon helyt.

[12] Az első keresetben foglalt követelés elévülése kapcsán arra hivatkozott, hogy az alperes károkozó magatartása 2016. június 13. napjától folyamatosan fennállt, csak 2022. január 3-án szüntette meg a jogsértő állapotot, így az elévülési idő ekkor kezdődött. Egyébként ha az elévülés 2016. június 13. napján kezdődött volna, akkor sem évülhetett el a felperes követelése, mivel a keresetlevele 2021. május 24-én érkezett. Ezt az elsőfokú bíróság visszautasította, de a felperes 30 napon belül ismételt előterjesztette. Emellett kiemelte, hogy a Kúria Pfv.20.522/2005/3. számú döntése értelmében köztudomású hátránynak tekinthető az életminőség kedvezőtlen alakulása, így az is, ha a sérelmet szenvedett személy kellemetlen magyarázkodásra kényszerül. Önmagában az a körülmény, hogy a felperest nem ismerték személyesen a szomszédok és az önkormányzat munkatársai, még nem zárja ki, hogy negatív kép alakuljon ki róla önmagában azon tény alapján, hogy egy 2000 fős településen végrehajtási intézkedést foganatosítottak vele szemben.

[13] A később előterjesztett keresetek körében előadta, hogy a Bvtv. 85. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az alperes a büntetés-végrehajtási intézet kiválasztásánál figyelembe veszi, többek között az elítélt lakcímét. Ha ez az alperesnek nem is kötelessége, de csak nyomós indokkal van lehetősége arra, hogy a jogszabályban megjelölt feltétel figyelmen kívül hagyásával hozza meg döntését, az alperes pedig mindig más és más indokkal utasította el a felperes ezirányú kérelmét. Az elsőfokú bíróság azt sem jelölte meg, hogy a visszatartásról hozott határozat ellenére miért jelölhető ki más büntetés-végrehajtási intézet. Emellett előadta, hogy a munkáltatása, a kapcsolattartás és a zárkák nyitvatartásának kérdésében nem terjesztett elő kereseti kérelmet, ezeket az alperes azon jogellenes magatartásával okozati összefüggésben felmerülő hátrányokként jelölte meg, hogy a felperest nem a lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetben, hanem Tiszalökön helyezte el. Az elsőfokú

bíróság azt sem indokolta meg, hogy mely jogszabályi rendelkezés alapján és annak milyen értelmezésével jutott arra a jogi következtetésre, hogy az alperes megfelelő indokkal helyezte át a felperest, illetve megfelelő indokkal utasította el folyamatosan az áthelyezési kérelmeit.

[14] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[15] A bíróság a felperes keresetét elutasította, ő pedig teljes helytadás iránt fellebbezett, így az ítéletnek nem volt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 358. § (5) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[16] A felperes elsődleges fellebbezési kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. A Pp. 380. §-a és 381. §-a értelmében az ítélet hatályon kívül helyezését csak lényeges eljárási szabálysértés indokolhatja, amelyre a Pp. 371. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben a félnek hivatkoznia kell. Az ítélet hatályon kívül helyezését indokoló eljárási szabálysértés leírása azonban a fellebbezésben nem található, tehát az ítélet hatályon kívül helyezésének ezért nem volt helye, így az ítéltábla az ítéletet érdemben bírálta felül.

[17] Az eredeti kereseteiben a felperes egyrészt az emberi méltósága, másrészt jóhírneve megsértésének megállapítását és emiatt objektív és szubjektív jogkövetkezmény alkalmazását kérte.

[18] Az emberi méltóság megsértésével kapcsolatban az ítéltábla kiemeli hogy a – felperes által hivatkozott – régi Ptk. 76. §-ának és az új Ptk. 2:42. § (2) bekezdésének megfelelően az emberi méltóság kétségtelenül minden embert megillet, a személyiségi jogok rendszerében az egyes nevesített személyiségi jogok az emberi méltóságból erednek. Ebből az is következik, hogy ha egy magatartás valamely nevesített személyiségi jogot sért, akkor ezen jog sérelmébe az emberi méltóság sérelme már beleértendő, azaz az emberi méltóság megsértése külön csak akkor állapítható meg, ha a sérelmezett magatartás az érintett személyiségének a lényegét sérti ugyan, de semmilyen nevesített személyiségi jog sérelme nem áll fenn, vagy ahhoz képest valamilyen többlettényállás is megvalósult. Jelen esetben a felperes teljesen egyértelműen arra hivatkozott, hogy az, hogy az alperes mulasztása miatt vele szemben helyszíni végrehajtási cselekményt foganatosítottak, a jóhírnevét sértette, még hozzá azért, mert vele kapcsolatban a községben lakóknak negatív értékítélete alakult ki. Ez a megfogalmazás valóban a felperes által megjelölt másik megsértett jog, a régi Ptk. 78. §-a és az új Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sérelmének felel meg, így a keresetben állított magatartás kapcsán semmiképpen nem lehet az emberi méltóság megsértését megállapítani. Az erre alapított kereset ezért nem alapos.

[19] A felperes által előadottak ugyanakkor nem alkalmasak a jóhírnév sérelmének megállapítására sem, az elsőfokú bíróság ítéletének [13] bekezdésében kifejtett érvelés helytálló. A Kúria – személyiségi jogi perekre megfelelően alkalmazandó – PK.13. számú állásfoglalásának megfelelően ugyanis a jóhírnév sérelmét csak olyan személy szenvedheti el, akit azon személyek, akik előtt a jogsértés történt, be tudnak azonosítani. Azonban a tanúvallomás alapján megállapítható, hogy a felperest a községben az emberek nem ismerték, ott soha nem lakott. Ha esetlegesen a helyiekben bármilyen negatív értékítélet merült fel, az egy számukra nem azonosítható, ismeretlen és indifferens személlyel szemben keletkezett, ez

pedig nem azonos azzal, mint hogyha konkrétan a felperessel szemben alakulna ki ilyen. A felperes alappal csak akkor érvényesíthet jóhírnév sérelme miatti igényt, ha ezt a sérelmet ő maga, személyesen szenved el, jelen esetben pedig ez biztosan nem történt meg.

[20] Az ítéltábla azt is megjegyzi hogy a rendelkezésre álló adatok alapján azt sem lehet megállapítani, hogy a felperes kapcsán a helyszíni végrehajtási cselekményt valóban csak a perben írt tartozás miatt fogantatosították, miután a végrehajtási jegyzőkönyvben három tartozás miatti végrehajtás szerepelt, amelyekről a felperes egyszer azt állította, hogy szüneteltek, máskor azonban azt állította, hogy a büncselekményei miatt folyamatban lévő végrehajtási eljárások szüneteltek, a jegyzőkönyvben pedig állami szervek által indított végrehajtások voltak. Miután a felperes, vállalása ellenére, ezzel kapcsolatban iratokat nem csatolt, így alappal arra a következtetésre lehet jutni, hogy a kifogásolt a végrehajtási cselekmény három különböző tartozás miatt folyt, tehát arra az alperes mulasztása hiányában is sor került volna.

[21] A fentiekre tekintettel irreleváns az alperes hivatkozása a nem vagyoni kártérítés elévülésére, hiszen jogsértés hiányában a nem vagyoni kártérítés iránti jogviszony a felek között létre sem jött. Ezzel együtt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolása ebben a körben nem helytálló. A keresetben előadott sérelem a helyszíni cselekmény idején következett be, ez 2016. június 13-án történt, így az elévülés ekkor kezdődött a – felperes által hivatkozott – régi Ptk. 360. § (1) bekezdésének, illetve az új Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 6:532. §-ának megfelelően. A felperes az eredeti keresetlevelet valóban 2021. május 21-én, azaz a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése (új Ptk. 6:22. § (1) bekezdése) szerinti elévülési időn belül nyújtotta be, a későbbi, jogi képviselővel előterjesztett keresetlevél pedig a Pp. 178. § (1) bekezdése alapján a korábbi benyújtás joghatásait fenntartotta, így az ötéves elévülési idő a perindításig egyébként nem telt el.

[22] A felperes később előterjesztett kereseteiben jogsértő magatartásként az áthelyezéséről hozott döntést jelölte meg, álláspontja szerint ezzel okozati összefüggésben sérültek a 14. sorszámú beadványban megjelölt személyiségi jogai. Az ítéltábla kiemeli, hogy bár a felperes a fellebbezésének 5. pontjában arra hivatkozott, hogy a munkáltatásával, a kapcsolattartással és a zárkák nyitvatartásával kapcsolatban nem terjesztett elő kereseti kérelmet, ugyanakkor ugyanezen okirat, azaz a fellebbezése – a keresetváltoztatást tartalmazó 14. sorszámú beadvánnyal egyezően – tartalmazza ezeket a kereseti kérelmeket. A jogsértések okaként valóban az áthelyezést mint jogsértő magatartást jelölte meg, de megsértett személyiségi jogként egyértelműen felsorolta a magán-, és családi életéhez, a kapcsolattartáshoz és a munkához való jogot, a felperes társadalomba és családba való visszailleszkedésének a jogát, illetve az egyenlő bánásmód tilalmát, és ennek kapcsán jogsértés megállapítását, valamint további jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Így az elsőfokú bíróság helyesen tette, hogy ezeket az igényeket elbírálta, ahogy az ítéltábla sem tud másképp eljárni.

[23] Az ítéltábla kiemeli, hogy az új Ptk. 2:42. és 2:43. §-ait figyelembe véve a keresetváltoztatás II. pontjában megjelölt megsértett jogok nem minősülnek személyiségi jogoknak. A felperes társadalomba és családba való visszailleszkedése nem önálló személyiségi jog, hanem egy büntetés-végrehajtási cél, a munkához való jog pedig nem az ember személyiségének a lényegéből ered, nem annak kiteljesedését biztosítja, a munka egy személy társadalmi részvételéhez kapcsolódik, így személyiségi jognak ez sem tekinthető.

[24] Az ítéltáblának ezért érdemben csak azt kellett vizsgálnia, hogy valóban megsértette-e az alperes a felperes magán- és családi életéhez, illetve kapcsolattartáshoz való személyiségi jogát, továbbá az egyenlő bánásmód követelményét. Jogsértő magatartásként a felperes arra hivatkozott, hogy az alperes nem a lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetekben helyezte el. Az ítéltábla rámutat, hogy a felperes a per során nem tett arra tényelődást, hogy hol van, illetve áthelyezésekor hol volt a lakóhelye, és melyik az ehhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézet. A 14. sorszámú beadványában tényelődásként pusztán az szerepel, hogy eredetileg a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetben volt elhelyezve, a gyermekei településben élnek és dolgoznak, így a látogatófogadás és egyébként a munkáltatás szempontjából számára kedvezőbb volt ez az intézet. A később csatolt kérelmeiből pedig azt lehet megállapítani, hogy áthelyezését vagy a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetbe vagy a Veszprém Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetbe kérte. A felperes a lakóhelyét csak a keresetlevelei bevezető részében jelölte meg, itt még mindig a 2016-ban hatályos ingatlan címe szám alatti címet szerepelteti, bár erről a tanú előadta, hogy onnan már kijelentette. Tehát a rendelkezésre álló adatok alapján azt lehet megállapítani, hogy a felperes vagy településben rendelkezik lakóhellyel, vagy a bíróság számára ismeretlen helyen, de nem áll rendelkezésre adat arról, hogy olyan lakcímmel rendelkezne, amely indokoltalanná vagy számára különösen sérelmessé tenné azt, hogy Tiszalökön helyezték el. A felperes beadványaiból az derül ki, hogy valójában nem a lakóhelye, hanem egyéb tényezők miatt szeretett volna Tiszalökről a Fővárosba vagy Veszprémbe kerülni. Ezen igényei, azaz a látogatófogadás és a munkáltatás méltányolhatók, ugyanakkor nem szerepelnek azok között a szempontok között, amelyeket a Bvtv. 85. § (1) bekezdése és 97. §-a szerint az alperesnek az elhelyezése során figyelembe kellett volna vennie. Ebből tehát az következik, hogy amikor az alperes az átszállításáról döntött, akkor semmilyen, az alperes működésére irányadó jogszabályt nem sértett meg. Az alperes korábban ugyan valóban engedélyezte, hogy a felperes a Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézetben maradjon, később azonban máshogy döntött, és nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely ezt kizárná vagy feltételhez kötné. Így az alperes magatartása nem tekinthető olyanak, amely a felperes jogait a Bvtv.-ben megengedett mértéket meghaladóan korlátozta volna. Helyesen hivatkozott arra az alperes és az elsőfokú bíróság is, hogy a fogvatartás alatt a felperes bizonyos jogai, így a Bvtv. 118. §-ának és 121. §-ának megfelelően többek között a szabad mozgáshoz és a lakóhely szabad megválasztásához fűződő jogai szünetelnek. Mindebből tehát az következik, hogy a felperes saját maga által előadott tények alapján az általa állított személyiségi jogsértés nem állapítható meg.

[25] A Ptk. 2:43. § c) pontjában írt hátrányos megkülönböztetés tilalma, azaz más megközelítésből az egyenlő bánásmód követelménye nem akkor sérül, ha a felperes – mint fogházban fogvatartott személy – helyzete más fogházban fogvatartottaktól bármilyen mértékben is eltér, hanem akkor, hogy ha a felperes egy valós vagy vélt tulajdonsága (pl. neme, nemzetisége, életkora, stb.) miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amilyen más, összehasonlítható helyzetben lévő személyt vagy csoportot megillet. Ilyen tulajdonságot azonban a felperes a keresetében nem jelölt meg, a rendelkezésre álló adatok alapján illet az ítéltábla sem észlelt, így az egyenlő bánásmód követelményének megsértése fogalmilag kizárt. Emellett ebben a körben a felperes arra hivatkozott, hogy azzal, hogy olyan büntetés-végrehajtási intézetben helyezték el, ahol rövidebb ideig vannak nyitva a zárkák, az alperes a felperest hátrányosan megkülönböztette a többi, fogházban fogvatartotthoz képest. Amennyiben a tiszalöki intézetben a fogház végrehajtási fokozatban található zárkák nyitvatartási rendje a végrehajtási fokozatra előírt jogszabályi rendelkezéseknek megfelel,

akkor – függetlenül attól, hogy az esetlegesen rövidebb, mint más intézetben – a felperest semmilyen jogsérelem nem érte, hogyha pedig nem felel meg, akkor ez egy olyan jogkorlátozás, amelyet nem az alperes tanúsított, miután egy intézetben a zárkák nyitvatartási rendjét nem az alperes határozza meg, hanem a parancsnok. Azt pedig maga a felperes sem állította, hogy olyan intézetbe helyezte volna át az alperes, ahol fogház fokozatú végrehajtásra nincs lehetőség.

[26] Az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról tehát helyesen döntött, ezért az ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[27] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdésének megfelelően köteles viselni a másodfokú eljárás költségeit. Az alperes beadványt nem terjesztett elő, így költsége nem merült fel, a felperes viseli azonban a pártfogó ügyvéd költségét. A 240.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére a felperes a részére engedélyezett személyes költségmentességre tekintettel a Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és a 102. § (6) bekezdése szerint nem köteles, hanem az az állam terhén marad.

Budapest, 2023. április 4.

Egriné dr. Salamon Emma s. k.
a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.
előadó bíró

dr. Szentpáli Judit s.
bíró